

Forhold finde den henſigtsmæssig. Men Miniſteriet glemmer, at det ikke ſelv er Regjeringen, Miniſteriet glemmer, at det er Statens Tjener, og ſom ſaadanne har den Funktion at adminiſtrere paa Hans Majestæts Begne indenfor de giivne Loves Grændſer, alſaa ogſaa indenfor den giivne Finantslovs Grændſer, og tillige har det det Overv at være Raadgiver for Hans Majestæt med Anſvar for de Raad, det giver. Nu vil det tvinge os til at give en Finantslov, ſom paſſer efter dets Anſkuelse, men det maa vel erindres, at diſſe Anſkueller repræſentere kun en enkelt Mandſ Anſkueller, medens den Finantslov, der udgaar herfra, repræſentere hele Folkets Anſkueller i Kraft af dets Bevillingsret. Vi vide alſaa, at vi her har have ſagt, at ſaa langt er det vor Overbeviſning, at Statsintereſſerne træde, at vi gaa paa Finantsloven, men dermed have vi ikke ſagt, at vi ikke i Tilfælde af, at Landſthinget har en anden Anſkuelse, ſkulde kunne enes med dette i et Tællesudvalg. Men ſelv om der ikke blev Enighed mellem Folkething og Landſthing, er det klart, at idet vi faktisk repræſentere hele Folket, kan der ikke være Tale om, at virkelige Statsintereſſer ere truede i Lybet af et halvt Aar, naar vi her ved vor Finantslov erklære, at de ikke ere det. Der kan kun være Stadſforſtjelligheder mellem Folkethingets og Landſthingets Anſkueller i ſaa Henſeende, og naar Miniſteriet ikke ſtiller ſig i Veien for en Overenſtomt, ſaa vilde til enhver Tid en Overenſtomt ogſaa naas. De Statsintereſſer, der kunde tænkes at være truede fra April til Oktober, kunne kun fremkomme i Tilfælde af en udbrudende Krig, men det er klart, at i ſaa Fald vilde Tingen nægte de Udgifter, ſom et Miniſterium havde anſet det nødvendigt at afholde. Vi antage dog ikke, at ſaadanne Intererſſer kunne kaldes Statsintereſſer, ſom at en Meterbygning falder ned; thi den vil ogſaa nok blive bevilget, hvis Miniſteriet bygger den op. Der er ingen Statsintereſſer truede, ſaa ſnart der er vedtaget en Finantslov af et af Thingene. Den eneſte Statsintereſſe, der er truet, er den, at Thingene ikke blive enige, men enige ville de blive lige overfor et hvert Miniſterium, der ikke ſtiller ſig op ſom en Hindring derfor. Det, der alſaa nu tilſigtes fra Miniſteriets og det miniſterielle Partis Side, er at tilveiebringe en Tilſtand, hvor der ingen Finantslov er den 1ſte April, for at kunne udſtede en Finantslov i Overenſtemme med, hvad Miniſteriet anſer for ſtemmende med, men Folket aldeles ikke anſer nødvendige for Landets Vel. Miniſteriet har ikke taget i Betænkning en Gang at

udſtede en proviſoriſk Finantslov, men der er en betydelig Forſkjel paa den Tid og den nuværende Tid. Miniſteriet ſtod den Gang den 1ſte April uden en Finantslov, alſaa udſtødte det en ſaadan, og det kunde gjøre det, og jeg for min Part bebrejder Folkethinget, at det ikke fuldt ud anerkjendte Miniſteriets Ret dertil. Miniſteriet udſtødte en Finantslov ſom Mandant for hele den bevilgende Myndighed, ſaavel Kongen ſom Rigsdagen. Det kunde med fuld Føie udſtede den; thi Alle havde Følelſen af, at Rigsdagen var bleven ſluttet uden en Finantslov, ikke fordi man ikke kunde komme overens om en Finantslov, men mere paa Grund af tilfældig mødende Omſtændigheder. Man ſkjød Skylden paa hverandre fra begge Sider, men Faktum var, at der var en beſtemt Følelſe af, at man havde til Henſigt at blive enige om Finantsloven, og kun ved et Tilfælde ſkede det ikke. Aaret udlob alſaa, uden at en Finantslov kom til Stede, og følgelig kunde Miniſteriet med fuld Føie ſom Mandant for Konge og Rigsdag, alſaa hele den bevilgende Myndighed, udſtede en proviſoriſk Finantslov i en ſaadan Form, at den holdt ſig indenfor de Grændſer, der vare blevene vedtagne af begge Thing. Underledes er Stillingen nu. I det Dieblit Miniſteriet nu vil udſtede en proviſoriſk Finantslov, ſaa vil jeg bede erindret, at vi fra flere offentlige Middage — vi faae jo gjerne de officielle Udtalelſer fra Miniſteriet, naar det ſtaar med Potalen i Haanden; fra en Middag paa Skydebanen have vi faaet at vide, at Miniſteriet føler ſig ſuldstændig ſom Et med det, vi Andre forſtaa ved det miniſterielle Parti. Vi vide, at der pleies Underhandling mellem Miniſteriet og dette Parti om, hvorledes man ſkal optræde og virke for at frembringe den Tilſtand, ſom dette Parti, af hvilket alſaa Miniſteriet udgjør en væſentlig Del, vil have ſkal komme til Stede. Hvis vi alſaa faae en proviſoriſk Finantslov, er det ikke paa Grund af tilfældige Omſtændigheder; vi komme ikke til at mangle en ordinær Finantslov paa Grund af, at Landſthing og Folkething ikke kunne komme overens om Finantsloven, men fordi et Miniſterium, der udgjør en Part af det ſtørſte Parti i Landſthinget, med velheraad Gu frembringer en ſaadan Tilſtand, at Finantsloven ikke kan bruges, ſaa at man kan komme til at give en proviſoriſk Finantslov. I 1877 var der efter min Mening ikke den fjernſte Grund for Folkethinget til at gaa til Rigsretten i Anledning af den proviſoriſke Finantslov, fordi jeg mener, at det den Gang var en Nødvendighed; men denne Gang er den ingen Nødvendighed.